

Meer en meer Zermatt

Blokkenterrein.
De klim naar de
Pfulwepas.

Zermatt is zoveel meer dan kabelbanen en horden toeristen. Een huttentocht hoog boven de miljonairsenclave brengt puur geluk. En weemoed. Want je bent omgeven door de hoogste toppen en de grootste - maar slinkende - gletsjers van de Alpen.

TEKST & FOTO'S FLORIEN VAN REES

In Randa hangen intrigerende bordjes, ze wijzen de weg naar een hangbrug. Daardoor staan we aan het begin van onze huttentocht voor een dilemma: lopen we de vooraf uitgestippelde route of maken we een omweg voor deze extra attractie? Het eerste is verstandig, we kiezen het tweede, want wanneer zie je anders een van 's werelds langste voetgangershangbruggen? Vanuit het dorp stijgen we in ruim twee uur door lariksbos naar de Charles Kuonen-

hangbrug, een bijna vijfhonderd meter lange overbrugging van een 85 meter diep ravijn, het Grabenguffer. Een blik op de imposante constructie van beton en staal was de extra inspanning waard. De brug oversteken is tamelijk spannend, want hij is smal en schommelt, zeker als een paar grapjassen er eens flink aan schudden en je hen even later moet passeren. Op een rots aan de overkant lonkt de Europahütte, maar halverwege de brug keren om, want ons doel vandaag

is de andere kant op: de Täschhütte, direct op de eerste dag meteen maar naar 2700 meter. We volgen de Europaweg, die vriendelijk begint. Langs de schouder van de bergwand gaat het pad lange tijd op gelijke hoogte. En dan begint het ineens venijnig te stijgen. Waar het steil en stenig is, zijn stukken gezekerd. Tunnelbouwers als ze zijn, hebben de Zwitsers ook een paar manshoge buizen in het parcours aangebracht.

Bijzondere Monopoly

We hebben er al een dag op zitten als we Täschalp bereiken, een slaperig gehucht met wat vakantiehuizen en een parkeerplaats voor wandelaars. We hadden hier dus gewoon met een taxi naartoe gekund, denk je per ongeluk als je maar moe genoeg bent. Nog vijf honderd meter stijgen te gaan, naar de solitair gelegen Täschhütte. Voor onze voeten springen krekeltjes met knalrode vleugels op, langs het pad groeit edelweiss, er is een hoop gefladder van blauwe en gele vlinders. Als laatste gasten van de dag bereiken we de moderne hut. Alleen sportievelingen hier; zweetshirts aan de kapstok, wandelkaarten op tafel, met zicht op de Weisshorn routes uitstippelen voor de volgende dag. De spelletjes in de kast blijven ongebruikt. Er ligt een bijzonder Monopolyspel tussen, niet met straten die je moet kopen, maar met hutten van de SAC, de Schweizer Alpen-Club. In het midden geen Kanskaarten of Algemeen Fonds, maar Alpeninfo en Touren Planung.

“Je hebt de hoogste piek van Zwitserland bereikt, de Dufourspitze (4634 m). Bravo! Je ontvangt 200 francs.” De duurste plek op het speelbord is de Monte Rosa Hütte, hier twee dagen lopen vandaan. Het uitstapje naar de hangbrug vanochtend eist z'n tol, we willen vroeg het stapelbed in. Net als we bedenken dat acht uur een mooie ontbijttijd is, komt waardin Renata langs de tafels. “Frühstück um sieben oder halb vier?”

Kers op de taart

De Täschhütte is een populair startpunt voor beklimmingen van de Alpbuhel (4206 m), Täschhorn (4491 m) en Rimpfischhorn (4199 m); wij gaan naar Fluhalp via de Pfulwepas. Puin en rotsen domineren het gebied, in het terrein zijn de contouren zichtbaar van de inmiddels opgedroogde Weingartensee. Steenmannetjes zijn onmisbaar bij de weg omhoog; op het laatste stuk moeten we het doen met een blauw-witte verfmarkering, maar die is niet overal goed vindbaar, dus klauteren we geregeld verkeerd. Maar wat een waanzinnig uitzicht wanneer we aankomen op 3130 meter. Zover het oog reikt gletsjers en besneeuwde pieken, ontelbaar veel, met als kers op de taart de Matterhorn (4478 m). De iconische berg zal de komende dagen – al dan niet met z'n top in een wolk – niet uit ons blikveld verdwijnen. Het is een landschap om stil van te worden, en gelukkig.

◀ De Fluhalphütte met (v.l.n.r.) Rimpfischhorn, Strahlhorn en Adlerhorn.

◀◀ Uitrusten op de Pfulwepas.

◀ Duizendblad.

En dan valt plots het eerste zonlicht op het topje van de berg. Fel oranje kleurt de punt, de rest is nog donker

Even later bereikt ook een grijzende Duitser de pas. Met een dromerige blik kijkt hij om zich heen. “Dit is voor mij een *trip down memory lane*”, vertelt hij. “Al die vierduizenders die je hier ziet... ik heb ze beklommen toen ik jong was.”

Onder het ijs van de Findelgletsjer, waarlangs we afdalen, klinkt het wegstromen van smeltwater; vanaf een bergwand worden we gadeslagen door gemzen, dichtbij hobbelen wat marmotten rond.

Gouden ochtenduur

Hoe anders is de sfeer bij Fluhalp. Het zonnige terras zit vol dagjesmensen, van wie de meesten naar boven zijn gekomen met de Blauherd-kabelbaan. Uit de boxen komt loungemuziek, op de menukaart staan peperdure gerechten en wijnen. Een gebontjast gezelschap bestelt een tweede fles champagne. Een fijn partijtje, maar het grootste feest gaan deze mensen missen,

want dan liggen ze nog in hun zachte bedjes in Zermatt. Het is de zonsopkomst bij de Stellisee, met de Matterhorn op de achtergrond.

In het nachtelijke donker lopen we vanuit het berghotel in tien minuten naar het ronde meertje, het water is glad en glinstert onder het licht van de maan. Het is al mooi als de lucht begint op te lichten, ronduit magisch wordt het als de nog onzichtbare zon de wolkenflarden boven de Matterhorn aanschijnt waardoor ze alle tinten roze en oranje krijgen.

De Matterhorn is een ijdele berg; tot kilometers ver weg kijkt hij in spiegels in de vorm van bergmeertjes

En dan valt plots het eerste zonlicht op het topje van de berg. Fel oranje kleurt de punt, de rest van het gesteente is nog donker. Hoe meer zon erop valt hoe minder spannend het schouwspel wordt. Uiteindelijk wordt de nacht definitief verdreven en krijgt de berg de kleur die hij de hele dag zal houden. Op dat moment steekt ook een briesje op, waardoor de Stellisee gaat ribbelen en de weerspiegeling op het water verdwijnt. Het gouden ochtenduur duurt slechts twintig minuten, te kort voor de Japanner die pas bij de waterkant verschijnt als het spektakel voorbij is. Zeker eerst ontbeten...

Reddingsacties

Meer in de richting van de bewoonde wereld wordt het niet alleen drukker op de paden, ook in de lucht neemt de bedrijvigheid toe. Om de haverklap klinkt het geronk van een helikopter van Air Zermatt. Zijn het *rich and famous* die niet met de trein maar per heli naar hun vakantiehuis willen reizen? Of maken ze voor 220 euro per persoon een vluchtje rond de Matterhorn? Het is allemaal best storend. Maar als je erover praat met een lokale bewoner, zoals fervent klimster Claudine, ga je er anders naar kijken. We trefen haar op het terras van berglodge Ze Seewjnu. Claudine is juist trots op Air Zermatt. "Zij maken het bergleven zoals het nu is mogelijk. Air Zermatt maakt inderdaad veel toeristische vluchten, en meer dan de helft is transport voor bevoorrading en bouw, maar die commerciële vluchten zijn nodig om hun reddingswerk te financieren. Tegelijkertijd zijn het trainingsvluchten; een bak cement neerzetten bij een bouwplaats vergt dezelfde precisie als het oppikken van een klimmer of een skiër in nood."

De elf rode heli's van Air Zermatt zijn jaarlijks betrokken bij zo'n achttienhonderd reddingsacties.

In 2017 heeft Red Bull er een documentaireserie over gemaakt, *The Horn*, met het *Schwyzerdütsch* gelukkig ondertiteld.

Forellen

De Matterhorn is een ijdele berg; tot kilometers ver weg kijkt hij in spiegels in de vorm van bergmeertjes. Voor het grote publiek dat dit wil zien is de 5-Seenweg (5-merenroute) ontwikkeld, een rondwandeling van tweeënhalf uur over lichtglooiend terrein, grotendeels grindpad. De vijf meren onderweg zijn allemaal anders. De Stellisee is het meest fotogeniek, de verscholen Grundlisee het meest romantisch. De Mosjisee is een stuwmeer waarvan het water een melkachtige kleur heeft. De Leisee is het meest gecultiveerd, met een barbecueplaats en speeltoestellen. De Grünsee leent zich voor een korte duik. We delen het ijskoude water met forellen die een paar dagen later in de pan kunnen liggen bij een van de omliggende restaurants. We zien de dieren door het water glijden.

Rond Zermatt ontstaan steeds meer plekken waar je gezellig kunt picknicken op de oevers van een bergmeer. Idyllisch, maar wel het gevolg van een drama:

het warmer worden van de aarde. De meren lagen eerst verstopt onder gletsjers. Met het smelten van het ijs komen ze tevoorschijn.

Mark Twain

Op de Matterhorn Glacier Trail is het slinken van de 'eeuwige' ijsvelden van heel dichtbij te ervaren. Na het afronden van de huttentocht gaan we erheen. De Trail is een gemakkelijke wandeling van ruim twee uur tussen de liftstations Trockener Steg (2939 m) en Schwarzsee. Het is terrein dat voorheen gletsjer was, en nog weer heel veel langer geleden oceaانبodem. Gespleten rotsblokken, stenen en gruis in alle groottes en kleuren: een speeltuin voor wie geïnteresseerd is in geologie. We lopen langs de rand van wat over is van de Furggletsjer aan de voet van de Matterhorn, met steeds het geluid en de glinstering van wegstromend smeltwater dichtbij. Informatieborden langs de route vertellen

↙ De Glacier Trail brengt je tot aan de voet van de Matterhorn.

↘ De Charles Kuonen-hangbrug.

→ De charme van het oude Zermatt.

← Een gouden ochtend aan de over van de Stellisee.

over de geschiedenis en de naamgeving van de ijsvlaktes om ons heen, de samenstelling van het gesteente, de waterhuishouding en hoe plantengroei is ontstaan op dit sinds kort onbedekte aardoppervlak. Er is ook een bord met citaten waarin grote schrijvers van vroeger de gletsjers roemen. Mark Twain maakte in 1878 een bergtocht bij Zermatt. Hij schreef erover in *A Tramp Abroad*. "In het gezelschap van gletsjers voelt een man zich draaglijk onbeduidend. De Alpen en de gletsjers zijn samen in staat om elk beetje verwaandheid en eigenbelang in een man tot nul te reduceren (...)." Hier lopen, met je neus op de feiten gedrukt, is een even indrukwekkende als pijnlijke ervaring, want je weet: dit is niet goed, hier had ijs moeten liggen. ■

BERGWIJZER

Het mondaine Zermatt ligt in het zuiden van het Zwitserse kanton Wallis, aan het eind van een noordzuiddal. Geen dorp in de Alpen is omgeven door zoveel toppen van boven de 4000 meter als Zermatt, met de Matterhorn als bekendste. Het zijn er bijna veertig, ze worden allemaal beklommen. (Ski)liften en treintjes tot ver boven de 3000 meter maken de alpine panorama's ook toegankelijk voor niet-wandelaars. De liften liggen ten oosten en zuiden van het dal. Daar zijn dan ook meer mensen dan aan de westkant. Zermatt is een druk dorp, geliefd bij de jetset, Amerikanen en Aziaten.

VERVOER

Het dorp is autovrij en alleen bereikbaar met de trein. Wie een auto heeft, parkeert in Täsch (circa € 17 p/d) en neemt de trein naar Zermatt (€ 16 retour).

BESTE REISTIJD

Vanwege de hoogte is het wandelseizoen kort, met soms tot in juni nog sneeuw op de paden. De hoge hutten sluiten half september.

GELOPEN TOCHT

● **Dag 1** Randa (1443 m) – Charles Kuonen-hangbrug (2061 m) – Täschalp (2172 m) – Täschhütte (2701 m).

Erg zware dag, deels over de Europaweg; 14 km, ↑ 1674 m, ↓ 416 m, T3

● **Dag 2** Täschhütte (2701 m) – Pfulwepas (3130 m) – Fluhalp (2620 m).

Naar de pas is een steile klim over rotsblokken, pad soms onduidelijk. Mooie afdaling langs Findelgletsjer; ↑ 459 m, ↓ 540 m, T4.

● **Dag 3** Fluhalp (2620 m) – Ze Seewjnu Lodge (2295 m); ong. 1 uur, ↓ 325 m, T2.

Alternatief: de 5-Seenweg. Niet de mooiste, wel een populaire tocht over grindpaden en lichtglooiend terrein; ↑ 165 m, ↓ 454 m dalen, T1.

● **Dag 4** Ze Seewjnu (2295 m) – Gornergrat (3089 m).

Door ruig maanlandschap met indrukwekkende uitzicht. Schilderachtige tandradbaan naar Zermatt (1620 m); 2½ uur, ↑ 794 m, T3.

SLAPEN

Rond Zermatt liggen ongeveer vijftien berghutten en -hotels. Wij verbleven in een slaapzaal in de mooie Täschhütte (www.taeschhuetten.ch), in een tweepersonskamer in de exclusieve Fluhalp (www.fluhalp-zermatt.ch) en in een slaapzaal in de vriendelijke Ze Seewjnu Lodge (www.zeseewjnu.ch).

ONZE TIPS

● Koop op een heldere dag een ticket (€100) naar het Matterhorn Glacier Paradise,

met 3883 meter het hoogste bergstation in de Alpen. Het biedt een koud maar fenomenaal panorama met tientallen vierduizenders en veertien gletsjers. De rit zelf is ook een belevenis: je zweeft over de Theodulgletsjer.

• Het Matterhorn Museum, midden in het dorp, vertelt onder meer het dramatische verhaal van de eerste beklimming van de huisberg in 1865.

KAART

Swisstopo Wanderkarte der Schweiz 2515 Zermatt-Gornergrat, 1:25.000

LEESTIP

Met uitzicht op de Matterhorn _ Saas Fee, Grächen, Zermatt, Tour du Cervin, Menno Boermans, Uitgeverij Robert Weijder, ISBN9789082334548 – Met dagtochten, beklimmingen, gezinstochten en de trektocht rond de Matterhorn. Menno is medisch hulpverlener bij Air Zermatt.

MEER WETEN?

www.zermatt.ch

